

"גן הדובדבנים" מאת אנטון צ'כוב

דמות: טרופימוב

אתמול דיברנו בלי סוף על הגאווה האנושית, אבל אם ננסה לחשוב על זה בצורה פשוטה, בלי להתפלסף, אז במה יש להתגאות כשהאדם בנוי רע מבחינה פיסיולוגית, כשברוב המקרים הוא מחוספס, טיפש ואומלל. אנחנו חייבים להפסיק להעריך את עצמנו, רק העבודה תציל אותנו.

ומה המשמעות של המוות?

אולי יש לאדם מאה חושים ורק חמשת החושים שמוכרים לנו מתים עם המוח ושאר התשעים וחמישה ממשיכים להתקיים.

האנושות צועדת קדימה, משכללת את היכולות שלה. יבוא יום וכל מה שנראה לנו כעת בלתי מושג יהיה בהיר ומובן, אבל אנחנו חייבים לעבוד, לעבוד בכל כוחנו כדי לעזור לאלה שמחפשים את האמת.

כאן אצלנו ברוסיה, עד עכשיו רק מעט מאד אנשים עובדים. כמעט כל

המשכילים שאני מכיר לא מחפשים כלום, לא עושים שום דבר

ועדיין לא מסוגלים לעבוד. הם קוראים לעצמם אינטליגנציה

אבל הם מזלזלים במשרתים, מתייחסים אל האיכרים כמו אל בהמות,

לא יודעים ללמוד, לא קוראים שום דבר רציני, ממש לא עושים כלום.

על מדעים הם רק מדברים וגם באמנות הם לא מבינים הרבה.

כולם מסתובבים עם פנים רציניים, מלאי חשיבות, מדברים רק על דברים "עמוקים", מתפלספים, ובינתיים, לעיני כולם, הפועלים אוכלים זבל, ישנים בלי כרים, שלושים ארבעים בחדר מעופש, מלא פשפשים, סירחון וזוהמה מוסרית. וברור לנו שכל הדיבורים היפים מיועדים רק להסיח את הדעת ממה שצריך לעשות.

איפה מעונות הילדים שאנחנו מדברים עליהם כל כך הרבה, איפה הספריות? כותבים עליהם בעיתונים אבל האמת שהם לא קיימים בכלל. יש רק לכלוך, גסות ופיגור...

אני מפחד מהפנים הרציניים האלה, אני לא אוהב אותם. אני מפחד מהשיחות הרציניות.

במקום זה הכי טוב שנשתוק.